

Postanowienie WSA w Warszawie z dnia 26 lutego 2013 r.

IV SA/Wa 2459/12

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, w składzie następującym: Sędzia WSA - Agnieszka Łapieś-Rosińska po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2013 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy ze skargi A. A. na decyzję Rady do Spraw Uchodźców z dnia [...] sierpnia 2012 r. [...] w przedmiocie odmowy nadania statusu uchodźcy postanawia: - wstrzymać wykonanie zaskarżonej decyzji.

Uzasadnienie

A. A. (dalej:"skarżący") wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na decyzję Rady do Spraw Uchodźców z dnia [...] sierpnia 2012 r. [...] o odmowie nadania statusu uchodźcy, odmowie udzielenia ochrony uzupełniającej oraz wydalenia z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wobec stwierdzenia, że nie zachodzą okoliczności uzasadniające udzielenie zgody na pobyt tolerowany.

W piśmie z dnia 9 października 2012 r., skierowanym za pośrednictwem organu do sądu administracyjnego, skarżący złożył wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji podnosząc, że wykonanie tej decyzji spowoduje dla skarżącego znaczną szkodę i trudne do odwrócenia skutki w postaci wydalenia do kraju pochodzenia.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Wniosek należało uwzględnić z uwagi na fakt, że w ocenie Sądu zasadne jest pozostanie skarżącego w Polsce do czasu zakończenia niniejszego postępowania sądowoadministracyjnego.

Zgodnie z art. 61 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270), wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania aktu lub czynności. Jednakże stosownie do § 3, po przekazaniu sądowi skargi sąd może na wniosek skarżącego wydać postanowienie o wstrzymaniu wykonania w całości lub w części zaskarżonego aktu lub czynności. Instytucja wstrzymania wykonania ma jednak charakter wyjątkowy i jej zastosowanie może mieć miejsce wyłącznie w przypadku zaistnienia przesłanek enumeratywnie wymienionych w art. 61 § 3 tej ustawy, jeżeli zachodzi niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody lub spowodowania trudnych do odwrócenia skutków, gdyby akt lub czynność zostały wykonane.

Przedmiotem ochrony tymczasowej mogą być jedynie takie akty lub czynności, które nadają się do wykonania i wymagają wykonania. Przez pojęcie wykonania aktu administracyjnego należy rozumieć spowodowanie w sposób dobrowolny lub doprowadzenie w trybie egzekucji do takiego stanu rzeczy, który jest zgodny z rozstrzygnięciem zawartym w tym akcie. Przedmiotem wykonania aktu administracyjnego jest zatem każde zachowanie się podmiotu zobowiązanego do jego wykonania (adresata aktu) polegające m. in. na działaniu lub zaniechaniu określonego działania.

Zaskarżona decyzja Rady do Spraw Uchodźców z dnia [...] sierpnia 2012 r. utrzymująca w mocy decyzję organu pierwszej instancji w zakresie wydalenia cudzoziemca z terytorium RP wobec stwierdzenia, że nie zachodzą w stosunku do niego okoliczności uzasadniające udzielenie zgody na pobyt tolerowany, jest tego typu decyzją, która nadaje się do wykonania i stanowi integralną część decyzji o odmowie nadania statusu uchodźcy i odmowie udzielenia ochrony uzupełniającej.

Jak podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w postanowieniu z dnia 14 grudnia 2005 r., sygn. akt II OZ 1330/05 (niepubl.), wyjazd cudzoziemca z Polski przed rozpoznaniem sprawy przez Sąd, pozbawia go nie tylko możliwości osobistego uczestnictwa w postępowaniu sądowym, ale także sprawia, że w razie ewentualnego uwzględnienia skargi, udzielona cudzoziemcowi ochrona sądowa może okazać się iluzoryczna. Jedynym środkiem ochrony dla cudzoziemca jest zatem uzyskanie wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji. Udzielenie ochrony tymczasowej w postaci wstrzymania wykonania decyzji nakazującej cudzoziemcowi opuszczenie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do czasu zakończenia postępowania sądoadministracyjnego w sprawie decyzji odmawiającej nadania statusu uchodźcy jest związane ze standardami rzetelnej procedury i realizacją prawa do sądu.

Stwierdzić zatem należy, że przymusowe opuszczenie przez cudzoziemca terytorium Polski przed rozpoznaniem sprawy przez Sąd, pozbawi go możliwości osobistego uczestnictwa w postępowaniu sądowym, a tym samym skorzystania w pełnym zakresie z prawa do sądu.

Biorąc więc pod uwagę faktyczne i prawne następstwa, jakie wiązałyby się z wykonaniem zaskarżonej decyzji, Sąd uznał, że brak wstrzymania wykonania tej decyzji groziłby niebezpieczeństwem spowodowania trudnych do odwrócenia skutków.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 61 § 3 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.